

derpaa fra 1870 og endelig fra 1894, et Supplement, han ønskede at tilføje. Tallene fra 1850 viser, at ved Grundlovens Givelse var det Mening, at hvor Vælgerne og Landets Indbyggere overhovedet end boede, skulde de have samme Repræsentation. Da man i 1866 gav en ny Grundlov og en ny Valglov, fastholdt man saa nogenlunde, at samme Forhold skulde være til Stede. Tallene efter de to Forfatningsaar viser altsaa, at man den Gang har ment, at Indbyggerne, hvor som helst i Danmark de end boede, skulde have samme Ret. Det ærede Medlem førte saa Tallet fra 1894 frem og sagde, at da skete der en stor Forskel, der var da 4,000 flere Indbyggere i de københavnske Kredse end i Landkredsene. Hvorfor nævnde det ærede Medlem Tallet fra 1894? Det er jeg ikke ganske klar over. Forholdet er jo dog det, at Valgordningen af 1894 altid er blevet bekæmpet af den Fløj indenfor Venstre, som det ærede Medlem særlig hører til. Denne Fløj bekæmpede den i 1894 som grundlovsstridig, fordi man ikke gik til de 137 Kredse og gav hver Kreds ca. 16,000 Indbyggere. Jeg vil bede ærede Medlemmer efterse det Forslag, som det ærede Medlems nærmeste Partifæller den Gang fremsatte om Fordelingen mellem København og det øvrige Land; man vil da finde, hvorledes den Retning, som det ærede Medlem tilhører, mente, at dette Spørgsmaal skulde betragtes.

Det ærede Medlem og hans Meningsfæller fandt, at mit Forslag var et Udtryk for Københavneri. Det ærede Medlem fra Esbjerg anvendte mange Ord om den københavnske Befolknings Overvægt. Han fremførte et ejendommeligt Eksempel, der gik ud paa at vise, at hvis Esbjerg fik Tilbud om at blive Landets Hovedstad, vilde Byen nøjes med een Folketingsmand. Han mente, at den Munterhed, der ledsagede denne Udtalelse, tilkendegav, at Eksemplet havde været illustrerende for Forholdet. Jeg tror, at Munterheden viste, at Eksemplet var illustrerende for Taleren. Men overfor det ærede Medlem, som sammen med det ærede Medlem for Horsens Landkreds udtalte, at der var Udtryk for Københavneri i dette Lovforslag, vil jeg gentage, at mit Lovforslag er nøjagtig det, de selv har stemt for i Fjor, og at

det med Hensyn til Hovedstadens Repræsentation udtrykker nøjagtig det samme som det Ændringsforslag, der i Dag stilles af det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Og naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds, der jo har en Virksomhed her i København som Direktør for Hypotekbanken, og det ærede Medlem fra Esbjerg, der jo forlængst er ophørt med at være Jyde og er blevet fuldblods Københavner, idet han er bosat her i Byen og har en Virksomhed her, angriber mig for Københavneri, saa trøster jeg mig med en gammel Udtalelse, der fandtes i en lille Bog, som Hr. J. C. Christensen udgav i 1898, og som lød saaledes: „Vi skulle ikke lægge stor Vægt derpaa, thi efter vor Mening kommer det mindre an paa, hvad en Mand er, og hvor han bor, end paa, hvad han vil og kan, men vi fremhæver blot Forholdet som en passende Illustration til den Beskyldning mod Venstre, at det ledes af Københavnerne og driver Københavneri. En saadan Beskyldning fra de Moderate minder i høj Grad om det gamle Ord: Tyv tror, hver Mand stjæler“.

Jeg har hermed gennemgaaet det ærede Medlemmers forskellige kritiske Indvendinger mod Lovforslaget og skal nu kun fremsætte nogle Slutningsbetragtninger i Anledning af, hvad de yderligere har sagt. Det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) talte, henvendt til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), om den bedste Maade at arbejde sammen paa, og begge de ærede Medlemmer talte om, hvad der kunde bringe Overenskomsten i Fare. Jeg skal ikke afgøre, hvorledes man bedst arbejder sammen, men jeg maa have Lov at sige, at den Fremgangsmaade, hvorefter man, hver Gang en Overenskomst er blevet sluttet mellem 3 Partier, finder en Uoverensstemmelse at arbejde og agitere paa, umulig kan være den bedste Form for Samarbejde. I de 1½ Aar, hvori Grundlovsforhandlingerne har staaet paa, har vi jo set nogle Eksempler paa denne Fremgangsmaade, og det er dog besynderligt, at de stadig kommer fra de samme Mænd. Hvis jeg alligevel skulde sige, hvorledes man bedst arbejder sammen, tror jeg, at det maatte falde sammen med, hvad det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) ud-